

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: R. D.
bytem H. n. 250, P. v. – O. V.

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUJI 51353/2018, sp. zn. OOSČ 430/2018 OOSC/119,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUJI 51353/2018, sp. zn. OOSČ 430/2018 OOSC/119, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy ze dne 24. 5. 2018 (vypravené dne 25. 5. 2018), sp. zn. SZ-MMJ/OD/6491/2018/8, **se z r u š u j e**.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUJI 51353/2018, sp. zn. OOSČ 430/2018 OOSC/119 (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odvolání“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor

dopravy, ze dne 24. 5. 2018 (vypraveno dne 25. 5. 2018), sp. zn. SZ-MMJ/OD/6491/2018/8 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ: x, dne 9. 3. 2018 v 14:48 hod. na pozemní komunikaci č. I/38 (dálniční přivaděč u Jihlavy – GPS délka 015°36'24.713" E, GPS šířka 49°26'33.258" N) ve směru jízdy od obce Jihlava k obci Havlíčkův Brod, překročil při řízení daného vozidla v měřeném úseku nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/h), přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 153 km/h. Po zohlednění možné odchylky měřícího zařízení byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 148 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o více než 50 km/h.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu sedm měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se zabýval námitkami, které byly v odvolání proti rozhodnutí o přestupku uplatněny. Předně žalovaný uvedl, že většina odvolacích námitek byla vypořádána již prvostupňovým správním orgánem. Pokud se jedná o námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, žalovaný uvedl, že stěžejním důkazem je záznam o přestupku a ověřovací list rychloměru, z nichž bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce svým vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 58 km/h. Z toho důvodu žalovaný považoval provedení důkazu výsledkem spolujezdce L. L. a zasahujících policistů za nadbytečné.
5. Dále žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že jednal v krajní nouzi, neboť musel při předjíždění pomalu jedoucích vozidel zvýšit rychlost v důsledku situace vzniklé v silničním provozu, přičemž nechtěl prudkým brzděním ohrozit vozidla jedoucí za ním. Podle názoru žalovaného nelze žalobcem tvrzené vybočení předjížděného vozidla do směru jízdy hodnotit jako skutečné nebezpečí, které přímo hrozí nebo trvá v čase a prostoru, a na které muselo být reagováno zvýšením rychlosti nad zákonem stanovený limit. Stejně tak se žalovaný ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že danou situaci bylo možné řešit zpomalením vozidla. Ze záznamu o přestupku nevyplývá, že by se v těsné blízkosti za vozidlem žalobce pohybovalo jiné vozidlo.
6. K tomu žalovaný doplnil, že k náhlým a mnohdy nebezpečným situacím dochází v silničním provozu každodenně, přičemž řidič na ně musí umět včas a adekvátně zareagovat. Jinak řečeno, musí umět dané situace předvídat a svou jízdu vzniklým podmínkám přizpůsobit. Typickou reakcí je navíc zpomalení vozidla, nikoliv výrazné zvýšení rychlosti v rozporu se zákonem.

7. Žalovaný se poté ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti je významným faktorem při vzniku dopravních nehod. Stejně tak považoval za dostatečné úvahy ohledně naplnění materiální stránky přestupku. Pokud se jedná o druh a výši uložených správních trestů, bylo v souladu se zákonem přihlíženo nejen k závažnosti přestupku, ale také k hodnocení osoby pachatele, a to na základě jeho přestupkové minulosti vyplývající z evidenční karty řidiče. Zohledněny byly pouze přestupky spáchané v posledních letech. Uložené správní tresty nejsou pro žalobce likvidační.

III. Žaloba

8. V rámci vymezení žalobních bodů bylo namítáno, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Podle názoru žalobce nebylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, že náhle vzniklou a nebezpečnou situaci v silničním provozu bylo možné řešit jinak než překročením nejvyšší dovolené rychlosti.
9. Správní orgány v tomto směru vycházely pouze z úředního záznamu, aniž by provedly důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů nebo spolujezdce L. L., jak bylo žalobcem navrhováno. Nebylo tak postaveno na jisto, zda žalobce jednal v krajní nouzi či nikoliv, přičemž správní orgány nepřihlédly ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
10. Kromě toho žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Nebylo v něm totiž dostatečně reagováno na odvolací námitku, že prvostupňový správní orgán nekonkretizoval své úvahy o přestupkové minulosti žalobce. Stejně tak nebyla zohledněna možnost uplatnění institutu zahlazení odsouzení, a to s ohledem na časový odstup od spáchání posledního přestupku.
11. Z těchto důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o jednotlivé žalobní námitky, byly uplatněny již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Za účelem jejich vypořádání se proto žalovaný pouze odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

13. Ve správním spisu se nachází kopie ručně a strojově sepsaného oznámení přestupku, úředního záznamu ze dne 9. 3. 2018, v rozhodné době platného ověřovacího listu rychloměru RAMER 10C, evidenční karty řidiče a záznamu o přestupku. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 29. 3. 2018, proti kterému žalobce podal odpor. Z toho důvodu bylo pokračováno v přestupkovém řízení a žalobce byl jako obviněný předvolán k ústnímu jednání na den 4. 5. 2018. Během ústního jednání byl

proveden důkaz listinami založenými ve správním spisu, které byly doplněny o mapový podklad místa spáchání přestupku.

14. Žalobce poté v rámci svého vyjádření k věci při ústním jednání do protokolu uvedl, že mělo dojít ke spáchání přestupku na dvouproudové pozemní komunikaci. V rozhodnou dobu se žalobce rozhodl, že předjede před sebou pomalu jedoucí vozidla. Když se ovšem chtěl zařadit zpět do pravého jízdního pruhu, aby mohl následně odbočit na dálnici D1, začalo do jeho jízdní dráhy najíždět jiné vozidlo. K tomu žalobce doplnil, že v danou chvíli nemohl začít brzdit, neboť by mohl ohrozit vozidla jedoucí za ním. Proto přistoupil ke krátkodobému zvýšení rychlosti, aby nebezpečnou situaci odvrátil. Jednal tedy v krajní nouzi. Za účelem prokázání svých tvrzení žalobce navrhl provést důkaz výslechem svého spolujezdce, kterým byl podle jeho tvrzení pan L. L.
15. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobce podal odvolání, ve kterém zejména namítal, že nebyly při rozhodování zohledněny všechny skutkové okolnosti. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že prvostupňový správní orgán dostatečně nezduvodnil, jakým jiným způsobem mohlo být nebezpečí vyvolané v rámci silničního provozu odvráceno. Úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování, a to rovněž z důvodu toho, že nebyl proveden důkaz svědeckou výpovědí spolujezdce žalobce ani zasahujících policistů. Ačkoliv žalobce nezpochybnil, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebylo bagatelní, mělo za následek odvrácení rizika způsobení dopravní nehody. Kromě toho žalobce namítal nedostatky ohledně zdůvodnění výše či délky uložených správních trestů.
16. Jelikož prvostupňový správní orgán argumentaci žalobce nepřisvědčil, postoupil odvolání spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
20. Žaloba je důvodná.
21. Žalobce předně namítal, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, neboť v tomto směru vycházely pouze z obsahu úředního záznamu, na základě něhož nelze posoudit, zda překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo jednáním v krajní nouzi či nikoliv. Přestože žalobce navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí spolujezdce, správní orgány dospěly k závěru, že se jedná o nadbytečný důkaz, který by stejně jako výslech zasahujících policistů nepřispěl k objasnění skutkového stavu věci.

22. K tomu krajský soud uvádí, že institut krajní nouze je v současné době zakotven v ustanovení § 24 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), který tento druh okolnosti vylučující protiprávnost vymezuje jako: *„Čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet.“*
23. Nový přestupkový zákon v zásadě navazuje a upřesňuje pojmové vymezení krajní nouze tak, jak byla zakotvena v dnes již neplatném ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 6. 2017. Za jednání v krajní nouzi lze nadále považovat pouze takové, u kterého jsou kumulativně splněny podmínky stanovené zákonem.
24. Předně je třeba uvést, že jinak protiprávní jednání může být považováno za dovolené tehdy, pokud má s ohledem na individuální okolnosti případu za cíl odvrátit nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Teprve pokud je tato podmínka splněna, lze dále posuzovat, zda jednání naplnilo rovněž požadavky proporcionality a subsidiarity, tedy zda jím nebyl způsoben zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější následek než ten, který hrozil, přičemž toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Současně se nesmí jednat o osobu, která byla hrozící nebezpečí povinna snášet.
25. Ve své podstatě je krajní nouze založena na tom, že ochrana významnějšího zájmu je zajištěna obětováním zájmu méně významného. Obecně je pak možné rozlišovat podmínky, za kterých dochází ke vzniku stavu krajní nouze (reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí), a podmínky, při jejichž splnění lze v krajní nouzi aktivně jednat (dodržení principu subsidiarity a proporcionality). Primárně proto musí správní orgány v každém individuálním případě posuzovat, zda vůbec došlo k vytvoření právně relevantní situace mající za následek přímé ohrožení zájmu chráněnému zákonem. Teprve za předpokladu, že tato podmínka bude naplněna, je nutné zabývat se dále tím, zda bylo vzniklé nebezpečí odvráceno zákonným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011-111; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku uvedl, že tvrzení žalobce o jednání v krajní nouzi hodnotí jako účelové. K tomu doplnil, že samotné vybočení vpřed jedoucího vozidla do směru jízdy nepředstavuje nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Řidič by měl být připraven reagovat na nahodilé a svou povahou běžné situace v silničním provozu. Současně by neměl vůbec započít s předjížděcím manévrem, pakliže není schopen ostatní vozidla bezpečně předjet, a to při dodržení nejvyšší dovolené rychlosti. Ze záznamu o přestupku navíc vyplývá, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o několik desítek kilometrů, aniž by se za ním bezprostředně nacházel jiný účastník silničního provozu.
27. Jak již bylo výše uvedeno, je třeba rozlišovat mezi tím, zda došlo v důsledku skutkových okolností ke vzniku stavu krajní nouze od toho, zda řidič vozidla reagoval v této situaci právně konformním způsobem. V tomto ohledu se krajský soud předně

neztototožňuje se závěrem správního orgánu, že nesignalizované najíždění jiného a v těsné blízkosti jedoucího vozidla do směru jízdy lze považovat za standardní situaci v silničním provozu, kterou by bylo obecně možné předvídat. Na rozdíl od povinnosti udržovat bezpečnou vzdálenost, počítající s možností výrazného snížení rychlosti vpředu jedoucího vozidla, nelze vyjma nevyužití levého (předjížděcího) jízdního pruhu předcházet náhlému vybočení jiného vozidla do vlastního směru jízdy.

28. Příslušný správní orgán by tak mohl vyloučit jednání žalobce v krajní nouzi pouze za předpokladu, že by bylo spolehlivě prokázáno, že tvrzená situace v silničním provozu vůbec nenastala, popř. že sice nastala, ale s ohledem na skutkové okolnosti (např. větší vzdálenost vozidel v okamžiku hrozící kolize) se nejednalo o nebezpečí přímo hrozící právem chráněnému zájmu. Ve správním spisu se ovšem nenachází žádný podklad, na základě kterého by byla skutková verze žalobce spolehlivě potvrzena nebo vyvrácena.
29. Správní orgány vycházely pouze z vlastních úvah podpořených záznamem přestupku, na kterém je kromě samotného vozidla žalobce (na snímku zcela vpravo) zachycen pouze velmi krátký úsek levého jízdního pruhu, resp. prostoru bezprostředně za měřeným vozidlem. Žalobce ovšem již během ústního jednání ve věci a dále v odvolání konzistentně argumentoval tím, že mělo z jeho strany dojít k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v reakci na nestandardní jízdní manévr vozidla pohybujícího se v pravém jízdním pruhu. Záznam o přestupku tak nepochybně vypovídá pouze o tom, jakou rychlostí se vozidlo žalobce v době změření rychlosti pohybovalo, aniž by z něj bylo možné spolehlivě dovozovat, co se v silničním provozu předtím odehrálo.
30. Žalobce za účelem prokázání svých tvrzení navrhoval provedení důkazu výsledkem spolujezdce. Správní orgány nicméně považovaly obstarávání dalších podkladů za nadbytečné, a to včetně výsledku zasahujících policistů. Takový postup je podle krajského soudu nedostatečný z hlediska zásady omezené materiální pravdy (§ 3 správního řádu), neboť vyloučení či případné upřesnění skutkové verze žalobce je nezbytné k tomu, aby mohlo být jeho jednání sekundárně hodnoceno z hlediska požadavků proporcionality a subsidiarity jako podmínek pro uplatnění krajní nouze.
31. Kromě toho je vhodné odkázat na obsah ručně sepsaného oznámení přestupku, jehož kopie je ve správním spisu založena. V něm je uvedeno, že měla být policisty pořízena nejen fotodokumentace, ale také videozáznam. Ačkoliv nebyl k policejní dokumentaci přiložen, správním orgánům nic nebránilo v tom, aby si ho vyžádaly, popř. ověřily, zda byl skutečně pořízen. Právě na základě daného videozáznamu by mohla být skutková verze žalobce objektivně ověřena.
32. Ačkoliv krajský soud dává správním orgánům za pravdu v tom, že vozidlu žalobce bylo naměřeno výrazné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jedná se o okolnost, která by měla být hodnocena až v kontextu toho, zda uvedená situace v silničním provozu (pokud nastala a představovala přímo hrozící nebezpečí) mohla být řešena jiným způsobem, a to ve smyslu dodržení požadavku subsidiarity a proporcionality.
33. K tomu je vhodné doplnit, že posouzení naplnění podmínek jednání v krajní nouzi má zásadní vliv nejen na otázku viny, ale může se promítnout rovněž v úvahách o výši uloženého správního trestu. Konkrétně krajský soud odkazuje na ust. § 39 písm. b) nového přestupkového zákona, které stanovuje, že: *„Jako k polehčující okolnosti se přihlídně zejména k tomu, že pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné*

nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“

34. V navazujícím řízení se proto správní orgány musí z hlediska zjištění skutkového stavu věci zabývat tím, zda žalobcem tvrzená kolize v silničním provozu nastala a zda ji bylo možné považovat za přímo hrozící nebezpečí. Teprve následně může být posouzeno, zda mohlo být toto nebezpečí odvráceno jinak nebo zda byl při jeho odvrácení způsoben zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější následek než ten, který hrozil. Pakliže správní orgány dospějí k závěru, že žalobce sice jednal v krajní nouzi, ale nesplnil všechny zákonem stanovené podmínky, je na místě, aby tuto skutečnost zohlednily při stanovení výše či délky správního trestu, a to jako okolnost polehčující.
35. Krajský soud dává dále žalobci za pravdu v tom, že správní orgány jsou povinny zohlednit v rámci úvah ohledně stanovení správního trestu možnost přiměřeného uplatnění trestněprávního institutu zahlázení odsouzení, přestože současně mohou ke starším záznamům přihlížet v rámci hodnocení osoby pachatele a jeho sklonu k páčání přestupků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 5 As 259/2015 – 33, ze dne 18. 9. 2018, č. j. 5 As 258/2017 – 41, a ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55).
36. Prvostupňový správní orgán hodnotil přestupkovou minulost žalobce jako jeden celek, aniž by výslovně specifikoval, zda a ke kterým záznamům bylo přihlíženo jako k recidivě, tedy k okolnosti přitěžující. Tento nedostatek se pokusil odstranit žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí tím způsobem, že k námitce žalobce zhodnotil postup prvostupňového orgánu tak, že bylo přihlíženo pouze k přestupkům spáchaných v posledních letech, přičemž ostatní záznamy byly zohledněny pouze v rámci hodnocení osoby pachatele. Takové zdůvodnění nepovažuje krajský soud za dostatečné, neboť žalovaný nespecifikoval, ke kterým konkrétním záznamům bylo přihlíženo. V zásadě navíc vycházel z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ze kterého ovšem nevyplývá, že by bylo o aplikaci institutu zahlázení odsouzení vůbec uvažováno. V tomto směru jsou proto rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

VII. Závěr a náklady řízení

37. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitky nepřezkoumatelnosti a nedostatečného zjištění skutkového stavu jako důvodné a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
38. V této souvislosti krajský soud ukládá, aby správní orgány v navazujícím řízení buďto za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedly další dokazování, popř. již provedené důkazy řádně hodnotily, anebo postupovaly v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, neboť žalobci nebylo spáchaní přestupku spolehlivě prokázáno. Pakliže bude žalobce opětovně uznán vinným ze spáchaní předmětného přestupku, příslušný správní orgán je povinen přezkoumatelně zdůvodnit zohlednění všech okolností rozhodných pro určení výše či délky správního trestu, a to zejména s ohledem na možnost přiměřené aplikace institutu zahlázení odsouzení.

39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení pouze za zaplacený soudní poplatek na žalobu a návrh na odkladný účinek, jemuž bylo soudem vyhověno usnesením ze dne 7. 9. 2018, č.j. 33 A 46/2018 – 23. Krajský soud považuje soudní poplatky za účelně vynaložené náklady, a to i v případě návrhu na odkladný účinek (viz k tomu např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č.j. 45 A 11/2012-61)
40. Žalovaný je proto povinen žalobci na náhradě nákladů řízení nahradit částku 4 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
41. Kromě toho se žalobce domáhal svým podáním ze dne 23. 10. 2018 rovněž přiznání náhrady finanční újmy, která mu měla vzniknout v důsledku vydání napadeného rozhodnutí. K tomu zdejší soud dodává, že žalobcem vyčíslené náklady nebyly nijak doloženy, přičemž přímo nesouvisí s vedením soudního řízení. Nejde tedy o náklady řízení (srov. vymezení v ustanovení §57 odst. 1 s.ř.s.), pročež jejich náhrada nemůže být podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznána. To nevylučuje možnost žalobce domáhat se uspokojení tvrzeného nároku žalobou v občanskoprávním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.